

[Socialministeren.]

sikre den enkelte nødvendig behandling og revalidering eller eventuel overgang til pension.

Disse ændringer vil betyde væsentlige forbedringer af dagpengene under sygdom. Jeg har allerede nævnt ophævelsen af forskelsbehandlingen mellem forsørgere og ikke-forsørgere. Jeg kan endvidere nævne forhøjelsen af dækningen fra 80 pct. til 90 pct., der især vil få betydning for de lavtlønnede, og nedsættelsen af ventetiden, hvilket indebærer en meget væsentlig forbedring af dagpengedækningen for alle lønarbejdere i de korterevarende sygdomstilfælde. Endelig tror jeg, det vil vise sig at være af stor betydning for funktionærerne, at denne gruppe sikres den fornødne økonomiske hjælp under længerevarende sygdom.

Det er regeringens hensigt, at alle selvstændige erhvervsdrivende skal være medlemmer af den kommende dagpengeordning. Den obligatoriske tvungne sikring for de selvstændige skal dog være mindre omfattende end for lønmodtagere, idet de selvstændiges behov for dagpengesikring i de korterevarende sygdomstilfælde må anses for så varierende, at det ikke synes rimeligt at oprette en obligatorisk ordning med dagpengehjælp allerede efter nogle få dages ventetid. På den anden side mener jeg, at alle med erhvervsindtægt må sikres på lige fod under længerevarende sygdom — efter regeringens mening i tilfælde af over 30 dages varighed.

Det er herved også taget i betragtning, at udgifterne til en sådan obligatorisk tvungen sikring for selvstændige vil kunne dækkes af det påtænkte dagpengebidrag på 1/2 pct. af skalaindkomsten, som jeg senere skal vende tilbage til, sammen med en forholdsmæssig del af statstilskuddet til ordningen.

Et ikke helt ubetydeligt antal selvstændige har imidlertid benyttet sig af adgangen til frivilligt at sikre sig dagpenge fra sygekasserne. Der bør derfor være mulighed for selvstændige for frivilligt at sikre sig dagpenge med samme korte ventetid som for lønmodtagere imod betaling af et yderligere bidrag. Dette yderligere bidrag kommer til at svare til den andel af lønmodtagernes dagpengesikring, der skal udredes af arbejdsgiverne.

Sygekassernes frivillige dagpengeforsik-

ring er i øvrigt navnlig blevet benyttet af hjemmearbejdende husmødre. For denne gruppe bør der opretholdes en adgang til at sikre sig dagpenge efter faste satser og mod betaling af faste bidrag.

De samlede årlige udgifter til den kommende dagpengeordning er anslået til godt 1.500 mill. kr. De nuværende udgifter til de forskellige ordninger til sikring mod indtægtstab som følge af sygdom, ulykkestilfælde og fødsel — herunder også udgifterne til løn under sygdom til funktionærer og tjenestemænd, i det omfang disse overtages af den nye ordning — udgør godt 1.100 mill. kr. årlig. Den samlede reelle merudgift ved gennemførelsen af regeringens tanker vil således antagelig komme til at andrage omkring 400 mill. kr. årlig.

Det er regeringens hensigt at lade den kommende ordning finansiere ved et egetbidrag, der opkræves med 1/2 pct. af skalaindkomsten, ved et bidrag fra arbejdsgiverne, der beregnes som en procentdel af den samlede lønsum, samt i det omfang disse indtægter ikke måtte slå til ved et tilskud fra staten.

Ordningen vil i givet fald kunne finansieres særskilt over en dagpengefond i lighed med den gældende dagpengeordning for lønarbejdere.

Som nævnt af økonomiministeren i redegørelsen i folketinget den 9. december 1969 er det hensigten, at der til den forbedrede dagpengeordning fra 1973 skal opkræves et egetbidrag på 1/2 pct. af skalaindkomsten. Dette bidrag anslås at ville indbringe ca. 240 mill. kr. årlig, men samtidig bortfalder lønarbejdernes egetbidrag til den gældende dagpengeordning, som er på ca. 75 mill. kr. årlig, således at der vil fremkomme ca. 165 mill. kr. til dækning af merudgifterne, medens resten må dækkes ved forhøjelser af arbejdsgivernes bidrag og i givet fald af statens tilskud.

Det kan i denne forbindelse bemærkes, at det forekommer naturligt at fortsætte den hidtidige linje med en væsentlig arbejds giverandel i udgifterne inden for dette område. Det svarer således også bedst til forholdene i en række andre lande, ikke mindst inden for fællesmarkedet, hvor arbejdsgiverne gennemgående bærer en større andel af udgifterne til tilsvarende sygesikringsordninger, end tilfældet er her i landet.